

the 1990s, the number of people aged 65 and over in the UK has risen from 10.7 million to 14.3 million (20% of the population).

There are a number of reasons why the number of people aged 65 and over has risen so rapidly. The most important is the increase in life expectancy. In 1980, the average life expectancy at birth in the UK was 74 years for men and 78 years for women. By 2000, it had risen to 76 years for men and 81 years for women.

Another reason is the increase in the number of people who are surviving into old age. In 1980, only 10% of people aged 65 and over were still alive in 1990. By 2000, 20% of people aged 65 and over were still alive in 1990.

The increase in life expectancy and the increase in the number of people surviving into old age are both due to improvements in health care and living conditions.

There are a number of reasons why the number of people aged 65 and over is expected to rise even further in the future. The most important is the increase in life expectancy.

In 2000, the average life expectancy at birth in the UK was 78 years for men and 83 years for women. By 2020, it is expected to rise to 80 years for men and 85 years for women.

Another reason is the increase in the number of people who are surviving into old age. In 2000, 20% of people aged 65 and over were still alive in 1990. By 2020, 30% of people aged 65 and over are expected to be still alive in 1990.

The increase in life expectancy and the increase in the number of people surviving into old age are both due to improvements in health care and living conditions.

There are a number of reasons why the number of people aged 65 and over is expected to rise even further in the future. The most important is the increase in life expectancy.

In 2000, the average life expectancy at birth in the UK was 80 years for men and 85 years for women. By 2040, it is expected to rise to 82 years for men and 90 years for women.

Another reason is the increase in the number of people who are surviving into old age. In 2000, 30% of people aged 65 and over were still alive in 1990. By 2040, 50% of people aged 65 and over are expected to be still alive in 1990.

The increase in life expectancy and the increase in the number of people surviving into old age are both due to improvements in health care and living conditions.

There are a number of reasons why the number of people aged 65 and over is expected to rise even further in the future. The most important is the increase in life expectancy.

In 2000, the average life expectancy at birth in the UK was 82 years for men and 90 years for women. By 2060, it is expected to rise to 84 years for men and 95 years for women.

Another reason is the increase in the number of people who are surviving into old age. In 2000, 50% of people aged 65 and over were still alive in 1990. By 2060, 70% of people aged 65 and over are expected to be still alive in 1990.

The increase in life expectancy and the increase in the number of people surviving into old age are both due to improvements in health care and living conditions.

There are a number of reasons why the number of people aged 65 and over is expected to rise even further in the future. The most important is the increase in life expectancy.

In 2000, the average life expectancy at birth in the UK was 84 years for men and 95 years for women. By 2080, it is expected to rise to 86 years for men and 100 years for women.

Another reason is the increase in the number of people who are surviving into old age. In 2000, 70% of people aged 65 and over were still alive in 1990. By 2080, 90% of people aged 65 and over are expected to be still alive in 1990.

The increase in life expectancy and the increase in the number of people surviving into old age are both due to improvements in health care and living conditions.

There are a number of reasons why the number of people aged 65 and over is expected to rise even further in the future. The most important is the increase in life expectancy.

In 2000, the average life expectancy at birth in the UK was 86 years for men and 100 years for women. By 2100, it is expected to rise to 88 years for men and 105 years for women.

Another reason is the increase in the number of people who are surviving into old age. In 2000, 90% of people aged 65 and over were still alive in 1990. By 2100, 100% of people aged 65 and over are expected to be still alive in 1990.

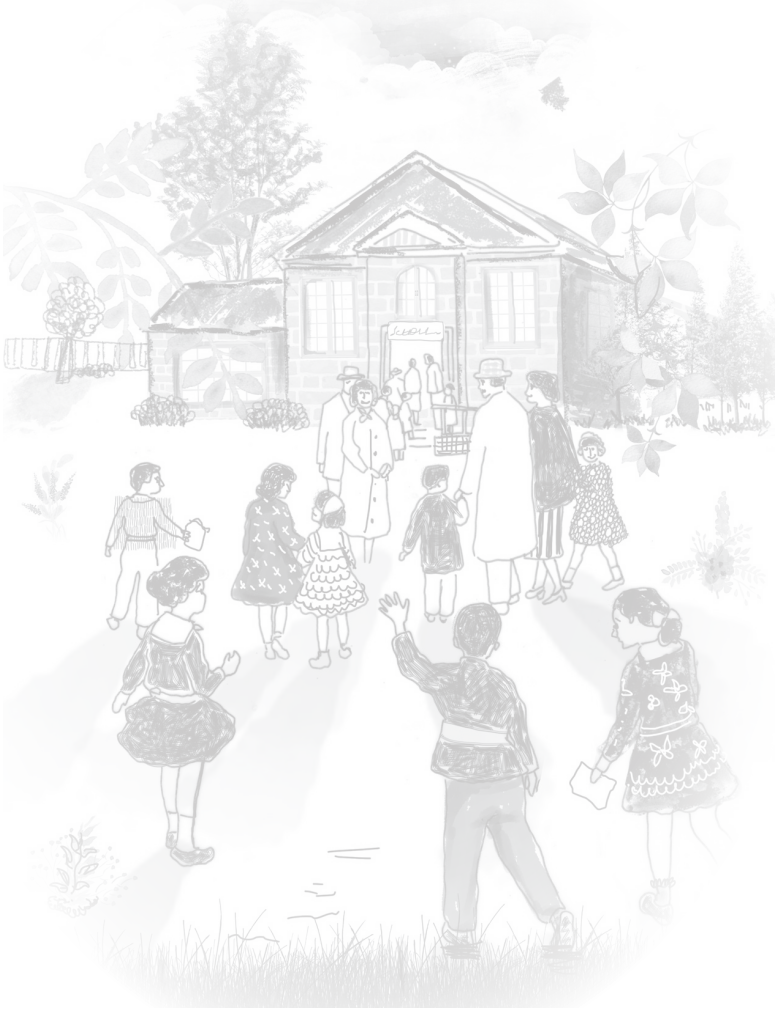
The increase in life expectancy and the increase in the number of people surviving into old age are both due to improvements in health care and living conditions.

There are a number of reasons why the number of people aged 65 and over is expected to rise even further in the future. The most important is the increase in life expectancy.

In 2000, the average life expectancy at birth in the UK was 88 years for men and 105 years for women. By 2120, it is expected to rise to 90 years for men and 110 years for women.

Another reason is the increase in the number of people who are surviving into old age. In 2000, 100% of people aged 65 and over were still alive in 1990. By 2120, 100% of people aged 65 and over are expected to be still alive in 1990.

EDMONDO DE AMICIS
Çocuk Kalbi

EDMONDO DE AMICIS

21 Ekim 1846'da Oneglia, Sardinya'da doğdu. Okula Torino'da başladı. Sonra askerî okula yazılıp subay oldu. Askerlikle ilgili bir dergiye yazılar yazdı ve ardından, ordudan ayrılıp kendini tamamen yazı işlerine verdi. Ünlenmesini sağlayan romanı *Çocuk Kalbi* 1886'da yayımlandı. 11 Mart 1908'de hayatını kaybetti.

Cuore

İletişim Yayınları 2888 • İletişim Çocuk Klasikleri 14
ISBN-13: 978-975-05-2870-5
© 2020 İletişim Yayıncılık A. Ş. / 1. BASIM
1. Baskı 2020, İstanbul

YAYINA HAZIRLAYAN Necdet Dümelli
TASARIM Suat Aysu
KAPAK ve İÇ İLLÜSTRASYONLAR Seda Mit
UYGULAMA Hüsnü Abbas
DÜZELTİ Alper Zorlu

BASKI Sena Ofset • SERTİFİKA NO. 45030
Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11
Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CİLT Güven Mücellit • SERTİFİKA NO. 45003
Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırım Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

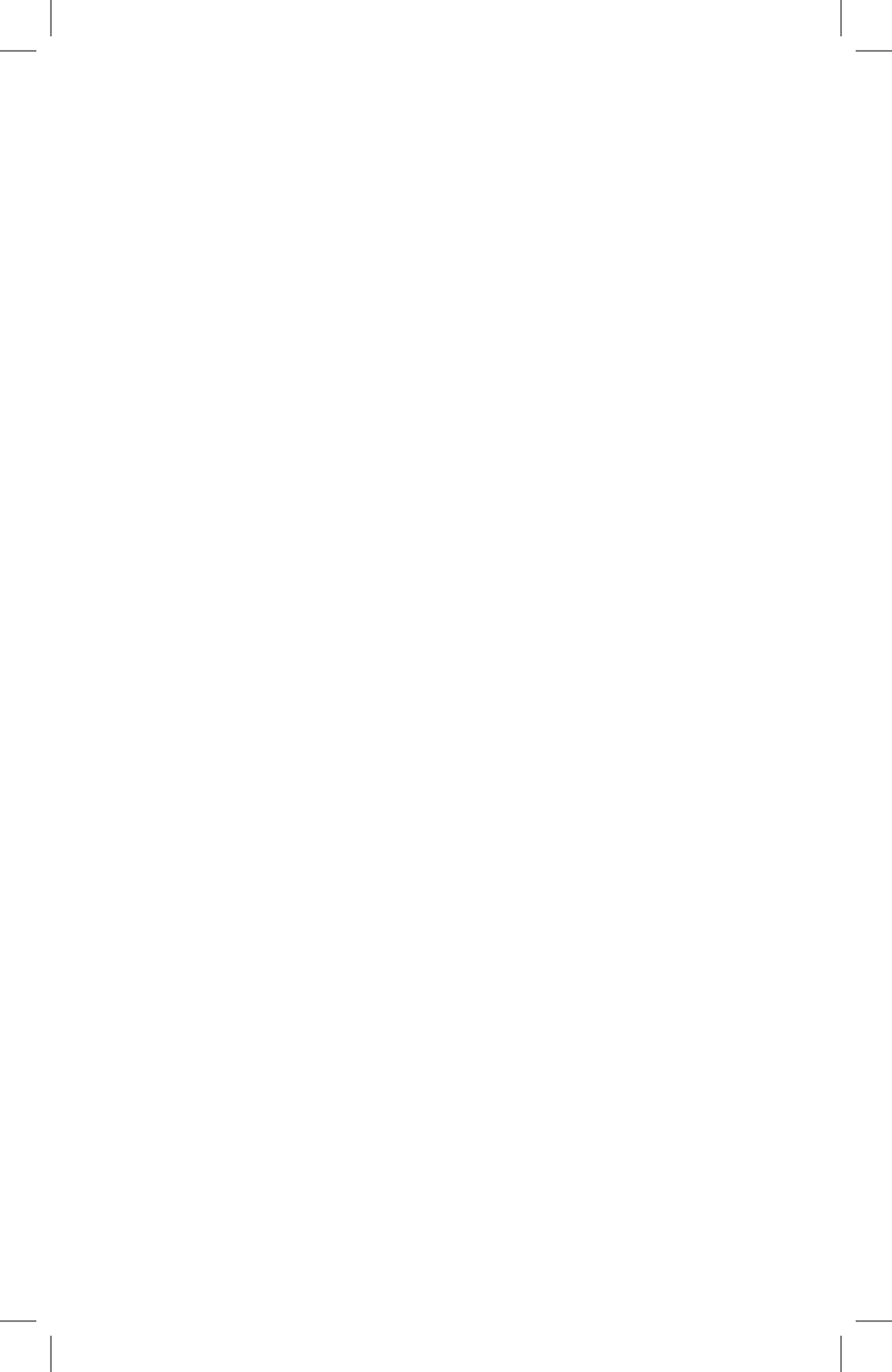
İletişim Yayınları • SERTİFİKA NO. 40387
Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,
Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

EDMONDO DE AMICIS
Çocuk Kalbi

Cuore

ÇEVİREN
ÜMİT EDEŞ

Ö N S Ö Z

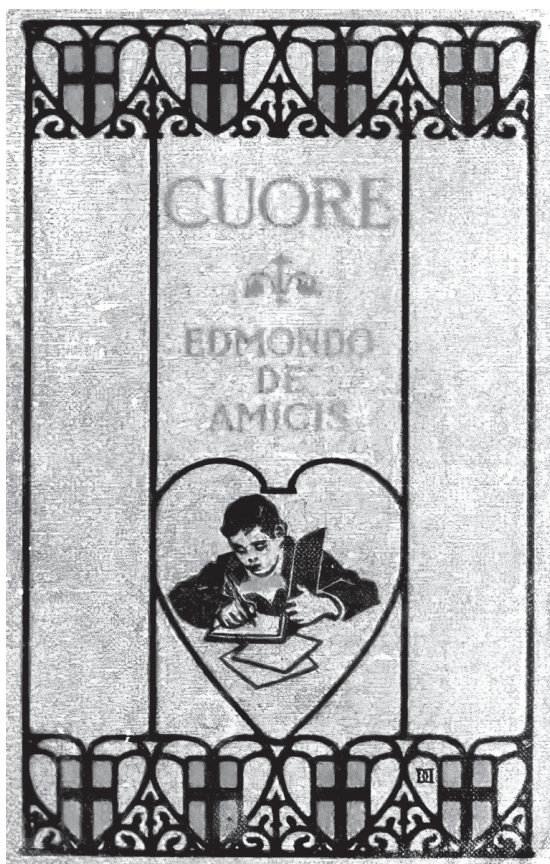
Çocuk edebiyatının en önemli romanlarından biri olan *Çocuk Kalbi*'nin yazarı Edmondo de Amicis 1846'da doğdu. Bu yıllarda İtalya yarımadasında farklı devletler hüküm sürüyordu. 1848'de ise İtalyancada "diriliş" anlamına gelen *risorgimento* dönemine girildi. Bu dönemde İtalya'nın toprak bütünlüğü sağlandı. Bununla birlikte resimde, müzikte, edebiyatta da bir atılım yapıldı.

Edmondo de Amicis işte böyle bir ortamda çocukluğunu, gençliğini geçirdi. *Çocuk Kalbi* yayımlandığında kırk yaşındaydı ve kırk yıl boyunca savaşlar, politik çalkantılar görmüştü. Bu durumun eserine yansımaları olağan bir durumdu. Kitabı kaleme aldığı yıllarda çocukları Furio ve Ugo, kitaptaki çocuklarla aynı yaşta olan öğrencilerdi. Dolayısıyla çocuklarının öğrencilik yaşamından yoğun bir ilham aldı. Diğer yandan, askerlik geçmişinden yararlandı. Çocukken, Modena'daki askerî okula gitmişti. Mezun olduğunda subay olarak gö-

rev yaptı ve çeşitli savaşlara katıldı. Daha sonra ordunun cı kardığı *L'Italia Militare* adlı askerlik dergisine yazılar yazmaya başladı. İşte böyle başladı Edmondo de Amicis'in yazarlık serüveni. Bu yazılarını 1868'de bir kitapta topladı. Ardından ordudan ayrılarak *La Nazione* adlı gazetede çalışmaya başladı. Bu dönemde Londra ve İstanbul gibi kentler hakkında gezi yazıları yazdı. Bu alandaki başarısı, kalemını edebiyat alanında oynatması için teşvik etti onu. Tanınırlığı *Çocuk Kalbi*'nin 1886'da yayımlanmasıyla doruğa çıktı.

Kitapta İtalya'nın birliği meselesine özel bir önem verdi. Guiseppe Garibaldi gibi halk kahramanlarından, Victor Emmanuel ve Umberto gibi krallardan bahsetti. Bunu on bir yaşındaki bir öğrenci olan Enrico Bottini'nin okul hayatını anlatırken yapıyordu. Böylece hem çocukların ilgisini çekmeyi, hem de onlara çeşitli bilgiler aktarmayı amaçlamıştı. Yazar, önsözünde bu kitaba "bir İtalya devlet okulundaki üçüncü sınıf öğrencilerinden biri tarafından yazılmış bir okul yılının öyküsü" adının da verilebileceğini söylüyordu. Anlatıcı Enrico Bottini'nin günlüğüydü bu metin. Bu günlüğe, anne ve babasının Enrico'ya yazdığı, genellikle öğüt veren mektupları ve her ay sınıfta okunan "ayın öyküsü" eşlik ediyordu. Bu üç katmanlı romanda yukarıda da bahsedildiği gibi tarihsel olaylara ve bunun yanı sıra yardıma ihtiyacı olanın yardımına koşma, arkadaşlarına destek olma, sevgi gösterme gibi değerlere; yurtseverlik, yoksulluk, işçilerin hayatı gibi toplumsal konulara değindi yazar.

Roman onlarca dile çevrilip dünyanın dört bir yanında yayımlandı. Doęu Asya'ya, Güney Amerika'ya kadar uzandı ünü. Böylece "bir İtalya devlet okulundaki" öğrencinin hikâyesi tüm dünyaya yayıldı, birçok öğrenci tarafından okundu. Aynı zamanda Vittorio de Sica gibi yönetmenlerin, Umberto Eco gibi eleştirmenlerin de ilgisini çekti. Filmlere, tiyatrolara uyarlandı, hakkında kitaplar yazıldı.

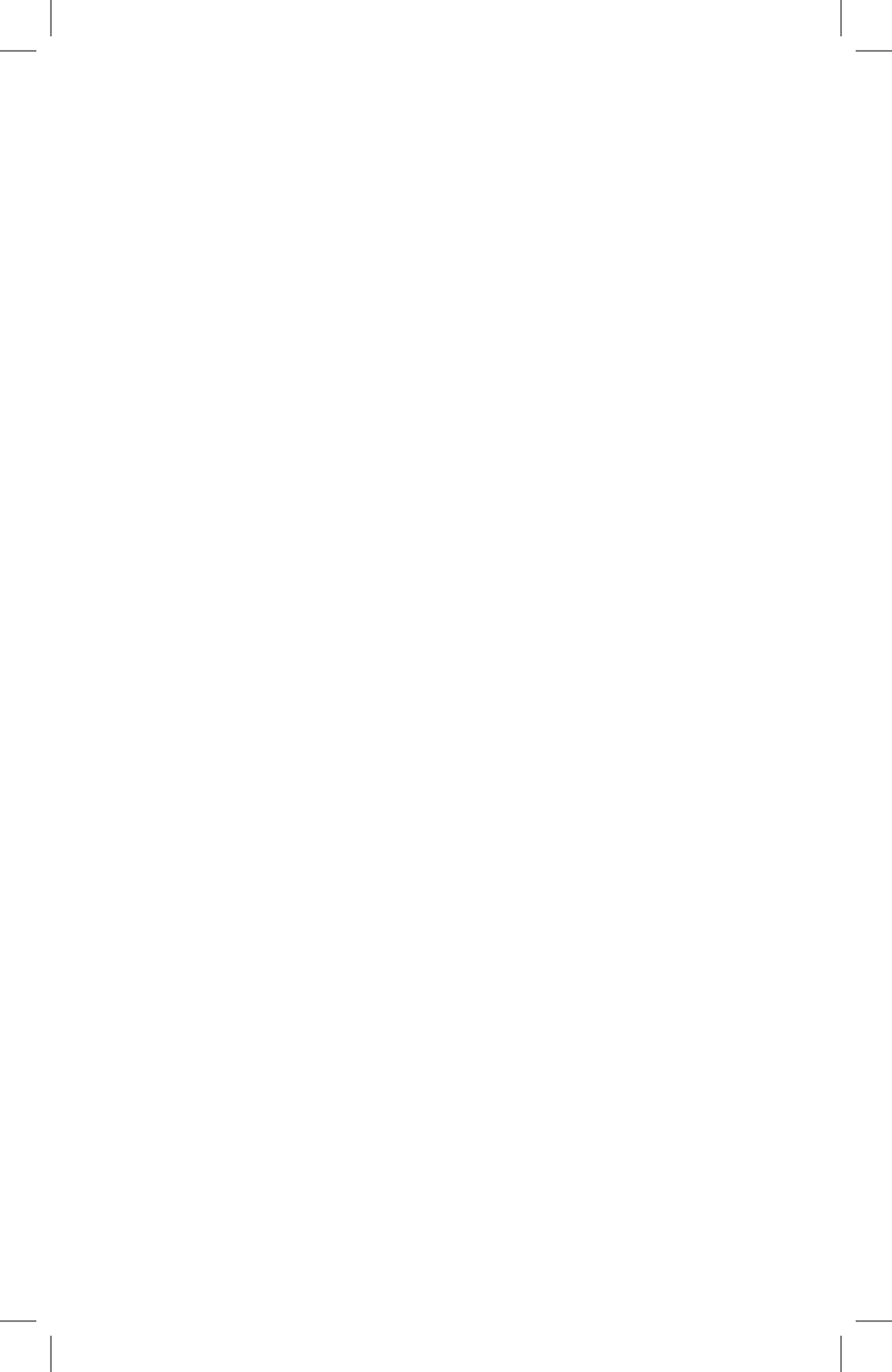
Yazarın Önsözü

Bu kitap, özellikle dokuz ile on üç yaş arasında olan ilkokul çocuklarına yöneliktir ve kitaba “bir İtalya devlet okulundaki üçüncü sınıf öğrencilerinden biri tarafından yazılmış bir okul yılının öyküsü” başlığı verilebilir.

Üçüncü sınıf öğrencilerinden biri tarafından yazılmış derken, onun kitabı tam da basıldığı şekliyle yazmış olduğunu söylemek istemiyorum. Okulda ve dışarıda gördüğü, duyduğu, düşündüğü şeyleri bir deftere bildiği gibi, günü gününe yazıyordu o; babası da yıl sonunda oğlunun düşüncelerinde mümkün mertebe değişiklik yapmayıp sözlerini de olduğu gibi korumaya özen göstererek bu sayfalara notlar düştü. Çocuk dört yıl sonra liseye gittiğinde, el

yazılarını yeniden okuyunca, kişiler ve olaylarla ilgili taze anılarından yararlanarak kendinden bir şeyler ekledi bunlara. Şimdi bu kitabı okuyun çocuklar: Umuyorum ki kitaptan memnun kalacaksınız ve kitap size fayda sağlayacaktır.

E K İ M

Okulun İlk Günü

17, Pazartesi

Bugün okulun ilk günü. Köydeki o üç aylık tatil bir rüya gibi geldi, geçti! Annem bu sabah beni Baretti Okulu'na götürüp üçüncü sınıfa yazdırdı; bense köyü düşünüyordum, içimden gelmiyordu okula gitmek. Yollar çocuk kaynıyordu, iki kırtasiye dükkânı da sırt çantası, dosya, defter alan anne babalarla doluydu, okulun önünde de o kadar çok insan toplaşmıştı ki hademeyle mahallenin bekçisi kapıyı güçlkle tutabiliyorlardı. Kapının yanında omzuma dokunulduğunu hissettim, karışık kızıl saçları, her zamanki neşeli haliyle ikinci sınıf öğretmeniymi, bana şöyle dedi:

“Ee, Enrico, artık tamamen ayrı mı düştük?”

Bunu gayet iyi biliyordum, ama bu sözler yine

de yüreğimi burktu. Güçbela içeri girdik. Hanımlar, beyler, halktan kadınlar, işçiler, subaylar, nineler, hizmetçiler, hepsi de bir eliyle çocuğunu, öbürüyle karnelerini tutmuş, giriş salonunu ve merdivenleri doldurmuş, tiyatroya giriyormuşçasına uğultu yapıyorlardı. Üç yıl boyunca hemen her gün geçtiğim,

yedi sınıfın kapısının açıldığı giriş kattaki o geniş salonu görünce içim pek hoş oldu. Ortalık kalabalıktı, öğretmenler gidip geliyorlardı.

Birinci sınıf öğretmenim sınıfın kapısında bana selam verip “Enrico, sen bu yıl üst kattasın. Seni bir daha buradan geçerken göremeyeceğim!” diyerek üzüntüyle baktı bana.

Müdürün etrafı çocuklarına yer kalmadığı için en-dişeli haldeki kadınlarla sarılmıştı, adamın sakalı geçen yılıkinden biraz daha ağarmış gibi göründü bana. Çocukları da büyümüş, irileşmiş buldum. Öğrencilerin sınıflara dağıtımı işinin yapılmış olduğu giriş katta sınıfına girmek istemeyip sıpalar gibi ayak direyen, ilkokula hazırlık sınıfına başlayan çocuklar vardı, onları zorla içeri çekmek gerekiyordu; kimi sıralardan kaçıyor, kimi anne babasının gittiğini görünce ağlamaya başlıyordu, anne babaları geri dönüp onları avutmak ya da eve geri götürmek zorunda kalıyorlar ve öğretmenler de yılgınlığa kapılıyordu. Küçük kardeşim Delcati Öğretmen’in sınıfına verilmişti, ben birinci kattaki Perboni Öğretmen’in sınıfına gidecektim. Saat onda hepimiz sınıftaydık, elli dört kişiydik; ikinci sınıftan, aralarında hep sınıf birincisi olan Derossi’nin de yer aldığı on beş-on altı arkadaşım vardı ancak. Yazı geçirmiş olduğum ormanları, dağları düşününce okul bana öyle küçük, öyle iç karartıcı göründü ki... Hep bizimle birlikte gülecek denli iyi yürekli, aramızdan biri sayılabilecek denli de ufak tefek olan ikinci sınıf öğ-

retmenim de geliyordu aklıma ve o karmakarışık kızıl saçlarıyla onu bir daha orada göremeyeceğim için üzülüyordum. Şimdiki öğretmenimizse uzun boylu, sakalsız, kırılmış uzun saçları ve alnında düz bir çizgi var, gür sesli, her birimizin gözünün içine tek tek, içimizi okurmuşçasına bakıyor ve hiç yüzü gülmüyor.

İçimden şöyle diyordum:

“İşte ilk gün. Daha dokuz ay var. Onca ders, onca aylık sınav, onca yorucu çalışma!”

Çıkışta annemi bulmaya öyle ihtiyacım vardı ki, koşup ellerini öptüm.

Annem bana “Cesaret, Enrico!” dedi. “Birlikte çalışacağız.”

Eve mutlu mesut döndüm. Ama artık o güzel tebessümüyle neşe dolu öğretmenim yoktu, okul önceden olduğu gibi güzel görünmüyordu gözüme.